

GAZZE MONOLOGLARI

ASHTAR THEATRE

2010

Çeviri: Mustafa İsmail Dönmez

1. Ahmed El-Ruzzi

1993 doğumlu

El-Vahde Caddesi

Savaşta önce Gazze bana ikinci annem gibi gelirdi: toprağı, üzerine kıvrıldığım annemin sıcacık kucacıydı; göğü, sınırsız hayallerimdi; denizi, dertlerimi yıkayan suydı. Ama artık burası bana hayallerimin şehri değil, sürgün yeri gibi geliyor.

Neden biliyor musunuz? Gelin anlatayım:

Bir gün savaşta ana elektrik trafosu bir roketle vurulunca evde elektrik kesildi. Amcalarımın hepsi bizim evdeydi. Başka bir hatta elektrik vardı ama bizim eve biraz uzaktı. Komşuya gidip diğer hattan elektrik çekmek için uzatma kablosunu istedim. Uzatmayı bağlayınca evimiz yeniden ışıltılı oldu. Sonra komşumuz gelip uzatmayı geri istedi. Kendisi kullanacakmış. Bağrışıp çağırıştık.

“Savaşta herkes kendini düşünür.”

Savaş devam ederken onlarca çuval unu ve gazı olan kişiler vardı. Bazılarının ise bir parça ekmeğı bile yoktu. Komşularından bayat ekmek isterler ama onlar vermezdi. İnsanlar eşyalarını demir kilitle kilitlemiş gibiydi, kimse kimseye zırnık koklatmıyordu. Ama yardımsever, iyi insanlar da yok değildi.

Neyse asıl mevzuya dönelim. Uzatma kablosu komşunun olmasına rağmen onu geri vermedik. O an ilk kez ne kadar kötü olabileceğimizi fark ettim. Gerçi yaptığımız yanımıza kâr kalmadı; yanımızdaki eve bomba isabet etti ve ev ikiye ayrıldı. Yarıları da bizim evin üzerine düştü. Uzatma kablosunu, elektriğı ve her şeyi bırakıp amcamın belediye parkının yanındaki evine kaçtık.

Amcamın evi hükümet konağına yakındı. Akşam olunca hükümet konağının bombalanacağı söylentisi yayılmaya başladı. Hükümet konağı bombalanırsa amcamın evi havaya uçar, geriye hiçbir şey kalmazdı. Ne yapacağımızı, nereye gideceğimizi bilemeden evde oturuyorduk. Bir yandan babam bizi rahatlatmaya çalışıyordu: “Merak etmeyin, korkmayın, hiçbir şey olmayacak.” Gece saat 12’ye kadar öylece kaldık. Roket ve patlama sesleri hiç kesilmedi. Babam sürekli “Endişelenmeyin, korkmayın” diyordu. Sonra birden “Beni takip edin, eve dönüyoruz!” dedi. Tir tir titriyordu, biz de titremeye başlamıştık. Annem çığlık atıyordu, amcam berbat bir haldeydi. Gecenin bir yarısı amcamın ailesi ve biz hep birlikte kaçtık.

Koşarak eve döndük ama nasıl vardığımızı bilmiyorduk. Nerede uyuduk nasıl uyuduk bugün bile hatırlamıyorum. Hükümet Konağı’ndan uzaklaşmıştık; önemli olan buydu. Komşumuz biz gidince uzatma kablosunu almıştı. Evinin ışıkları yanıyordu, biz geceyi karanlıkta geçirdik. O an komşunun uzatma kablosunu geri almakta haklı olduğumu düşündüm.

O günden sonra sonra babamda bir uzatma kablosu takıntısı başladı: 3 uzatma kablosu, 6 lüks lambası, 2 elektrikli tencere, 20 floresan lamba, 20 paket mum, 6 kutu konserve, 10 paket lüks lambası gömleğı, 6 el feneri ve 2 kutu radyo pili aldı. Sonuçta savaşta, işler yoluna girene kadar ihtiyatlı olmalıyız.

Bu arada bende daha kötü bir takıntı oluştu. Diğer kişilerinki bir yana benimki bir yana, o derece. Savaşta önce sanki daha cömerttim ya da eşyalarımın değerini bilmiyordum. Çünkü bir gün bir bardak suya ya da bir parça ekmeğe muhtaç olacağım aklıma bile gelmezdi. Ama savaşta sonra her şeye ama her şeye karşı haris oldum. Çayım neredeyse hiç şeker atmıyordum. Ekmeğı böldüğümde onu bitirmem yasaktı. Hiç iştahım kalmadı. Kelimenin tam anlamıyla tutumlu olmuştum. Babam “Ahmet’in her zaman harçlığı vardır” derdi. Öyleydi, çünkü harçlığımı alır, yeniden savaş çıkacak diye saklardım.

Kendimi evli ve on çocuğum varmış gibi hissediyordum. Her şeyden korkuyordum, hayattan, en basit şeylerden bile. Her zaman endişeliydim. Gazze bana sabit değil de kaygan kumların üzerinde

duruyormuş gibi geliyordu. Burada insanın aklına gelen her tür akıl dışı şey bir anda olabilirdi. Pek çok hayal de gerçekleşebilirdi. Mantığı olmayan tuhaf bir memleketti burası.

Çin'in nüfusu artık dünyanın üçte biri kadar. Hepsi çalışıyor ama Gazze'ye ayakkabı, gömlek ve bluz yetiştiremiyorlar. Oysa Gazze'ye ne gelse tükenir. Tüm dünyadan buraya yardımlar geliyor ama Gazze muhtaç değilmiş gibi mağrur davranmaya devam ediyor. Oysa yoksullukla dolu, çöpten yiyecek toplayan insanlar bile var.

Felaket şu ki her gün geriye gidiyoruz. En büyük felaket ise bizi durduracak bir şey yok. Her uçurumun dibini vardır ama Gazze'nin yok.

Bir gün bile olsa özgürce yaşamayı hayal ediyorum. Bu büyük bir hayal olmasa gerek ama gerçekleşmesi o kadar zor ki!

Bir hayalim de bizi şizofrenik yapan Filistin bölünmüşlüğüne son vermek.

Düşünmekten yoruldu ama düşünmeden de edemiyorum. Biz kullara düşünmek kalsa da Allah da bir hal çaresini bulacaktır. Kalın sağlıcakla!

2.Ahmed Taha

1996 doğumlu

El-Derac Mahallesi

Hayatım boyunca Gazze'nin dünyanın en büyük ve en güzel şehri olduğunu düşünürdüm. Ancak, bir keresinde babamla Yafa'ya gidince fikrim tamamen değişti. Gazze gözüme toplu iğne kadar küçük ve güzel gelmemeye başladı. Gittikçe gözümde daha da kötüleşiyor ve küçülüyor. Kimse nefes alamaz hale geldi. Bunlar yetmezmiş gibi Gazze dışına da çıkamıyoruz.

Ne zaman Gazze caddelerinde yürüsem boğuluyorum. Yafa'nın görüntüsü bir türlü aklımdan çıkmıyor. "Biz neredeyiz dünya nerede?!" diye kendi kendime soruyorum. Bu yüzden hep sahilde oturuyorum. Oradayken Gazzeli değilmiş gibi hissediyorum. Adımı kumlara yazıyorum ama bir dalga gelip onu siliveriyor.

Eskiden elektronik mühendisi olmak istiyordum ama savaştan sonra okuldan nefret etmeye başladım. Hayatımda önemli bir şey olamayacağımı hissediyorum. Hem olsam ne olacak, aynı bok! Bu şehirde her şey aynı. Çöplükteki en güzel çiçek ben mi olacağım?

Bombardıman başladığında biz hariç Gazze'deki tüm öğrenciler evine gitti. Okul müdürümüz dersler konusunda titiz olduğu için gitmemize izin vermedi. Öğrenciler bağırıp çağırarak okul bahçesine çıktı. Garip olan ben Zeytune Okulu'ndaydım, yani Pasaport Dairesi'nin yanındaki ilk vurulan okul. İlk füze atıldığından şarapnel parçaları okuldaki en büyük ağaca isabet edip onu kamış gibi ikiye böldü. Bunu görür görmez herkes kaçıştı. Ne öğrenci ne öğretmen ne de müdür kaldı.

Herkes can derdine düştü.

Savaşta göreceğim tek şehidin okul bahçesindeki o ağaç olacağını düşünmüştüm. Ama eve varır varmaz sokağımızda dört şehit olduğunu gördüm. Sanki onlarla vedalaşmamı bekliyorlardı. Daha onlarla vedalaşmadan aynı aileden üç şehit daha getirdiler. Onları gömüp döner dönmez komşularımızdan Haşim ailesinin evinin füzeyle vurdulduğunu gördük. Bizimkiyle onların arasında bir ev vardı sadece. Ev haritadan silinmiş, içindeki herkes ölmüştü. En çok da küçük kızları için üzüldüm.

Savaş, Gazzelilerden sadece bizi hedef almış gibi geliyordu. Gün boyunca şehitler görüyordum.

Şifa Hastanesi'nde hayatım boyunca unutamayacağım bir manzara gördüm: yüzlerce ceset üst üste yığılmıştı, etleri, kanları ve kemikleri birbirine karışmıştı, kadın mı erkek mi çocuk mu ayırt etmek mümkün değildi. Yatakların üzerinde et yığınları vardı. Çocuklarının, kocalarının, eşlerinin nerede olduğunu bilmeyen insanlar ağlaşıp çığlık atıyordu.

O gece hastaneden eve döndüğümde korkudan sabaha kadar uyuyamadım. Sadece o gece uyuyamam sanıyordum ama bugün bile gözümün önünden gitmiyorlar ve uyuyamıyorum!

3.Eşref el-Susi

1994 doğumlu

El-Vahda Caddesi

Mahallenin çocukları onu çok severdi. Bir meltem kadar sakin bir çocuktur. Babam harçlık verdiğinde alıp bana verirdi.

Herkes onu çok severdi. Arkadaşları gelince onlarla okula gitti. Koşarak gittiler, kelebek gibi uçuyorlardı, adeta ayakları yerden kesiliyordu. Dünya sanki onlar için yaratılmıştı.

İsrail uçakları havadaydı. Sesleri, avına saldırmak isteyen bir canavarı andırıyordu.

İçinde arananların olduğu bir araba Yermuk Caddesi'nde ilerliyordu. Kelebekler arabanın yakınındaydı ve onun kendilerini yakacak bir ateşe dönüşeceğini bilmiyorlardı.

Bir füze tam arabanın üzerine isabet etti. Kardeşim Tarık arabadan daha yükseğe, beş metre havaya uçtu. Yere düşünce kalkıp yürüdü, hiçbir şeyi yoktu. Bir ambulans gelip cesetleri aldı. İnsanlar ambulansa binmesini söyledi ama o "Bir şeyim yok" diyerek okulda doğru yürüdü.

100 metre sonra elini kalbinin üzerine koydu ve şehit oldu. O sırada caddede okul servisini bekliyordum. Kız kardeşim gidip neler olduğuna bakmamı söyledi. Gidip baktım ama Tarık'ı göremedim. Ben de okula gittim.

Sınıftayken amcalarım ve dayılarım geldi, 3 gün okula gitmeyeceğimi söylediler. Hiçbir şeyden şüphelenmemiştim, arabaya bindik. Amcam şoföre haberleri kapatmasını söyledi. Bunu duyunca şüphelenmeye başladım çünkü amcam haber dinlemeyi çok severdi. Eve vardığımızda büyük bir kalabalık vardı. Arabadan inmeden babamın sandalyede oturmuş ağladığını gördüm. Onu ilk kez ağlarken görüyordum, elinde kardeşim Tarık'ın fotoğrafı vardı. "Baba, kardeşim şehit mi oldu?" diye sordum. Babam "Allah rahmet eylesin" dedi.

Ambulans kardeşimi hastaneden getirdi. Hepimiz vedalaşmak için yanına koştuk. Elindeki kitabıyla melek gibi uyuyordu.

Babam onunla mezarlığa gitmemize razı olmadı ama ben arabaya bindim ve gidip Tarık'la vedalaştım. Mezarında Fatıha okudum. 3 ay boyunca her gün mezarının başına gidip onunla konuştum.

Geceleri odadaki fotoğrafına dalıp gidiyorum. Üzerinde "Kahraman şehit Tarık" yazıyor. Kardeşim şehit olduğundan beri yatakta tek başıma yatmaya alıştım. Eskiden aynı yatakta üst üste yatardık, birimizin ayağı diğerinin başına gelirdi. Elimiz ayağımız nerde bazen bilemezdik. Ama şimdi bu yatakta tek başıma yatıyorum.

Kardeşimi hayatım boyunca asla unutmayacağım.

4.Elaa Haccac

1996 doğumlu

El-Şucaiyye/el-Mintar

Caddelerde koşmak istiyorum, sürekli koşmak, mendilim gökyüzüne uçana kadar koşmak, sonra uçarcasına onun peşinden koşmak.

Bazen büsbütün çılgın şeyler yapmak istiyorum ama yapamıyorum. İlk defa böyle şeyler söylüyorum. Belki bunlar benim sözlerim değildir, belki de ifade edemediğim ya da ifade etmekten korktuğum şeylerdir.

Neden ailem bana böyle davranıyor? Yaşıttım kızların nasıl yaşadığını görünce onları kıskanıyorum. Keşke ben de onlar gibi özgüvenli ve özgür olabilsem diyorum.

Keşke bir gemi beni alıp uzak bir adaya götürse ve sahile atsa. Dünyadan, her şeyden, özellikle de savaştan uzak olsam.

Savaş demişken, tüm savaş bir yana benim annem bir yana. Annem neden benim de görüğüm şeyleri bana anlatıp duruyor anlamıyorum.

Bir gün annemle balkonda duruyorduk. Komşumuzun evi bombalandı ve aileden biri öldü. Evin nasıl yıkıldığını, cesedin nasıl sokağa uçtuğunu gördük. Ondan sonra aileye ne olduğunu hayal edebilirsiniz.

Peki, bitti mi? Hayır, bitmedi.

Annem oturup komşumuzun evinin nasıl bombalandığını, komşumuzun nasıl havaya uçtuğunu anlatmaya başladı. Az önce yanında duran ben değilmişim gibi anlatıyordu. Varın siz düşünün neler yaptığını. Savaş boyunca annem hikâyeler anlatıp durdu, onu tek dinleyen bendim.

Oturup birlikte televizyon izliyorduk. Bir yerlerin bombalanıp yıkıldığı söyleniyordu. Haber on beş dakika sürüyordu ama annem beraber izlememişiz gibi iki saat boyunca bana tekrar anlatıyordu. Kendimden şüphe etmeye başladım; az önce yanında oturuyor muydum yoksa oturmuyor muydum? Yemin ederim yanındaydım, gerçekten oradaydım, yanında oturuyordum.

Allah'a şükredin ki annem yanınızda değil, yoksa kafanızı şişirirdi.

5.Emani el-Şerfa

1992 doğumlu

El-Rimal Mahallesi

Gazze, bir meçhule doğru giden insanlarla dolu bir uçak; ne cennete iniyor ne de cehenneme. Ne zaman inecek onu da Allah bilir. Belki de içindekiler benim ömrümün iki katı kadar bu uçakta kalacak.

Burada her gün aynı, yeni bir şey yok. Yatıyoruz kalkıyoruz aynı. En basitinden, Gazze’de hayalleri gerçekleştirmek çok zor. Özellikle benimki gibi sanatçı olmak, şarkı söylemek, oyunculuk yapmak ve müzik çalmaksa.

Gazze’de çalınan tek müzik ölüm müziği, dans da acı dansı.

Yurtdışına çıkıp yönetmenlik okusam toplum bana nasıl bakar? Mezun olunca ülke şimdiki gibi mi olur yoksa daha mı kötü olur? Bana göre her şey belirsiz. Tıpkı cuma günü Firas Pazarı’na gelen insanların yüzü ve savaşın başladığı gün gibi.

İlk saldırı Pasaport Dairesi’ni isabet almıştı. Kız arkadaşımınla sınavdan çıkmıştık, birinci dönem sınavlarının ilk günüydü. Okul kapısının önünde oturmuş sohbet ediyor, eve birlikte gitmek için diğer arkadaşlarımızın çıkmasını bekliyorduk. Birden arka arkaya patlamalar oldu. Şoka girmiştim, kendimi ölecekmiş gibi hissettim. Çok korkmuştum, hemen kaçtık. Kadınların çığlık atarak ve yüzlerini döverek koştuğunu gördüm. Neler olduğunu bilmiyordum. Ayakta duracak mecalim kalmamıştı ve dünya dönmeye başladı. Bayılmışım, hiçbir şey hissetmiyordum. Sonra kız arkadaşımın sesine uyandım: “Emani, Allah aşkına uyan!”

Kendime gelir gelmez ağlamaya başladım. Nereye gideceğimi, ne yapacağımı bilmiyordum. Büyüklerden bir kız yardım edip beni eve kadar götürdü. Eve varır varmaz annem bana sıkıca sarıldı. Çok yorgundum ama o an rahatladım. Birisine sarılmaya ihtiyacım vardı. En zor şey insanın ölümünün yaklaştığını fark etmesi.

Savaş, kara bir hayalet gibi gece gündüz Gazze’ye çökmüştü. Cehennemini insanlara, yere ve göğe, hatta soluduğumuz havaya bile dayatıyordu.

Savaştan sonra psikolojik olarak çökmüştüm. Kötü kötü fikirler ruhumu mahvediyordu. Bunun altından kalkamayacağımı düşünüyordum ama sanki tiyatrodan bir el bana uzandı ve bir can simidi gibi beni bu düşüncelerin içinden çekip çıkardı.

Bugün hiç hissetmediğim kadar rahatım. İnşallah hayatım boyunca böyle kalırım.

6.Emced Ebu Yasin

1993 doğumlu

El-Şati Kampı

Savaştan bir gün önce Gazze benim için neşe ve mutluluk, gezmek ve deniz kıyısında dolaşmak demektir. Hayat mutluymuş gibi görünüyordu. Hiçbir şey düşünmüyordum.

Tek hayalim vardı, o da Gazze'nin sanat ve sporda gelişmesiydi. Bu ikisi dışında her şeyin iyi olduğunu sanıyordum ama aslında hiçbir şey iyi değilmiş; ne sanat, ne spor, ne sağlık ne de güvenlik, al birini vur ötekine.

Gazze artık hayallerimin şehri değil çünkü hayalim oyuncu olmak. Gazze'de yirmi kişi için mi oyunculuk yapacağım ya da sınır kapısının açılmasını mı bekleyeceğim?

Elimden gelse savaşı, ölümü ve şiddeti azaltırdım. Yere düşen her damla kan için yazık. İnsanların susmasından ve gereğinden fazla tahammül etmesinden nefret ediyordum. Keşke tüm Gazze yarın kalkıp sokaklara dökülse ve tüm gücüyle "Yeteeeeeeeeeer!" diye bağırsa.

Savaş başladığında futbol oynuyorduk, hava biraz tuhaftı, gökyüzü kızıldı. Birden bir uçak sesi duyduk; hayatım boyunca öyle bir ses duymamıştım. Korkmuştuk, yere yatıp ölümü beklemeye başladık. Birkaç metre ötede büyük bir patlama sesi duyduk. Birbirimizin yüzüne bakıp sessizce vedalaşmaya başladık.

Bomba bize değil yukarıdaki caddede aranan adamların olduğu bir arabaya atılmış. Yerden kalkmadan ikinci roketin atılmasını bekledik. Sadece yanımdaki iki ağabeyimi düşünüyordum, onlar için kendimden daha çok korkuyordum, onlar da benim için aynı şekilde hissediyormuş gibi geliyordu.

Eşofmanımı alıp koşarak sahadan kaçtım. Koşarken bir şarapnel parçasına bastım. Onu ayağımdan çıkarıp caddeye çıktım. Üç şehit olduğunu gördüm, yüz hatları kaybolmuştu.

Birincisinin bacakları yanıyordu. O bana bakıyordu, ben de ona. Etraftaki herkes beni bir şey için uyarıyordu ama anlamıyordum. Meğer bir araba hızla bana doğru geliyormuş.

O zaman ölümün gerçek anlamını öğrendim. Üç yerine dört şehit olabilirdi.

Manzara karşısında şoke olmuştum, dalgın bir şekilde izliyordum. Kendime geldiğimde eve doğru koştum.

Savaş geldi geçti ama biz hâlâ onu yaşıyoruz. Kurbanlar her zaman hiçbir şeyle ilgisi olmayan fakirler oluyor. Bir ülkede deprem ya da sel olduğunda bile kurbanlar fakir fukara oluyor. Sanki fakirlere karşı evrensel bir komplo var.

Savaştan sonra herkes yalan söylemeye ve birbirini oyuna getirmeye başladı: yalan dolan, ikiyüzlülük, aldatma, sahtekârlık.

Liderler ve ileri gelenler mevkileri ve çıkarları için gözlerini kırpmadan, vicdan azabı duymadan katliam yapıp suç işliyor. Fakirler daha fakir, hastalar daha hasta oluyor.

Tüm sloganlara güvenimi yitirdim. Büyük bir liderin yaptığı konuşma bile osuruktan teyyare. Dünyada yapılan tüm konuşmalar ne üşüyen birini ne de savaştan sonra çadırda uyuyan birini ısıtır. Asıl felaket ise, tüm dünya hiçbir şey yokmuş gibi bizi izlerken onlar hâlâ nutuk atmaya devam ediyor.

7.Enes Ebu İtah

1995 doğumlu

Şeyh Rıdvan Mahallesi

Küçüklüğümden beri ünlü bir futbolcu olmayı hayal ediyordum. Hayalimi gerçekleştireceğime inanıyordum ama önümde milyonlarca engel vardı. Herşeyden önce ne büyükler için ne de çocuklar için futbol sahası vardı. Sonra abluka geldi ve her şey daha berbat oldu.

Başbakan olsaydım en çok Gençlik ve Spor Bakanlığı'na önem verirdim. Başta okullar olmak üzere her yere oyun alanları inşa eder öğrencilerin özgürce oynamasına izin verirdim. Okul güvenliğinin onları dışarı atmasına izin vermezdim. Tüm kulüp ücretlerini kaldırır, parkları korurdum.

Ama hayaller, güvenlik, umut ve gelecek, gerçekleşebilecek en küçük hayali bile öldüren bir şehirde anlamını yitiren kelimeler.

Ben kaleciydim; arkadaşım Muhammed bana sürekli "Sana gol atacağım" derdi ama ben gol atmasına izin vermezdim.

7 Ocak 2009'da bir savaş günü, evimizin kapısının önünde oturuyordum, hava sisliydi. Birisi geldi ve "Arkadaşın Muhammed şehit oldu" dedi. Bu habere inanamadım. Gidip arkadaşımı aramaya başladım. Ölmüş olacağı düşüncesinden çok korktum.

Camiye gittiğimde en yakın arkadaşım Muhammed'in Filistin bayrağına sarılmış olduğunu gördüm; bedeni parça parçaydı. Hüngür hüngür ağladım. Sarılıp onu öpemediğim için çok üzüldüm, elimle ona dokundum. Cenazesini mezarlığa götürüp defnettik. Mezarının başına oturup onu sevdiğimi, beni bu dünyada bir başıma bıraktığı için çok üzgün olduğumu söyledim.

Mezarlıktan ayrılırken ağır bir bombardıman başladı, ölüm meleğinin beni terketemeyip sürekli peşimden geldiğini düşündüm ama Allah'a şükür hâlâ hayattayım.

8. İhab Aleyyan

1994 doğumlu

El-Saftavi Caddesi

Dünyayı anlamaya başladığım andan itibaren benim düşüncelerim sınırlı. Bana göre hayat doğmak, büyümek, evlenmek, çocuk sahibi olmak, çalışmak, onları büyütmek, beslemek, okula göndermek, evlendirmek ve ölmek demektir.

Ancak, savaştan sonra hayatın düşündüklerimden çok daha zor olduğunu fark ettim. İnsanın attığı her adımdan sonra milyonlarca engel çıkıyordu.

Büyüdüğümde iş bulamayacağımdan korkuyorum çünkü nereye gidersem evlerin önünde işsiz güçsüz oturan adamlar görüyorum. Beni en çok korkutan ve üzen şey bu. Gazze’de çocuklar hayatın yükünü yükleniyor, doğduklarından beri çocuklukları ellerinden alındı.

Annem hep “En iyi çocuğum İhab” derdi çünkü hep evde oturur hiç sorun çıkarmazdım.

Savaş başladığında babam endişelendiği için evin dışına çıkmamıza izin vermedi. İki saat sonra canım sıkıldı. Evin etrafında yürümek için dışarı çıktım ama bu sefer yürüyüş farklıydı. Bomba atılır diye arabaların yanından geçmeye korkuyordum. Farkında olmadan bir uçak gelir bomba atar diye sürekli havaya bakıyordum. El-Saftavi Bölgesi’nde pek olay olmasa da çok korkuyordum. Korkunç bir şeyden kaçır gibi koşarak eve döndüm ve savaş bitene kadar dışarı çıkmadım.

Savaştan sonra hayatım çok değişti. İnsanlarla ve komşularla ilişkim daha iyiydi. Mahalledeki adamlar artık beni tanıyordu. Yaşlılarla tavla oynamaya başladım. Artık hep dışarıdaydım, evde bir dakika bile kalamıyordum. Annem artık “En iyi çocuğum İhab” demiyordu.

Savaştan önce yaşamadığımı fark ettim. Savaştan sonra işte buradayım, maşallahım var. Şehrin havasını soluyor, şarkı söylüyor, dans ediyor ve onunla ağlıyorum ama hayat devam ediyor.

9.Tamir Necm

1993 doğumlu

Şeyh Rıdvan Mahallesi

Gazze bir kibrit kutusu, biz de içindeki kibritleriz.

Gazze’de savaş başladığında tüm medya bize odaklandı; el-Cezire, el-Arabiyye ve tüm uydu kanalları. İşgal güçleri ise bizi rahat bırakmıyordu. Tüm dünya Gazze’yle ve orada olanlarla meşguldü. Birden el-Cezire’de bir son dakika haberi yazıldı: “Muhammed el-Hindi şehit oldu” Bu sıradan bir haber değildi çünkü Muhammed dayımdı. Ağıtların televizyondaki canlı yayından eve taşındığını ilk kez görüyordum. Çılgınlık, ağıtlar, ve gözyaşları hepsi birbirine karışmış, evimizden mahalleye taşmıştı. O sırada annem bayıldı. Bir süre sonra telefon çaldı. Arayan diğer dayımdı, Muhammed dayımın şehit olduğunu haber vermek için aramıştı. Tüm dünyanın haberi aldığını bilmiyordu. Bu televizyon korkunç bir şey; birisi daha vurulmadan, kurşun göğsüne doğru giderken haberini vermiş oluyor.

Ama bugünlerde tüm kanallar işsiz güçsüz oturuyor. Gazze’ye bir daha savaş göndersin de işleri açılınsın diye Allah’a dua ediyorlar.

Neyse, hepimiz dayım için hüngür hüngür ağlamaya, onu hatırlamaya ve ondan bahsetmeye başladık. Uzun bir süre onun hakkında konuştuk. Sonra ondan daha az bahsetmeye başladık, çünkü Gazze’de ölüm normal bir şeydi ve sözlerden daha çok ölüm vardı.

Savaştan sonra, hiçbir şey umurumda değildi, ha yaşamıştım ha ölmüştüm. Savaşta gördüklerimden sonra hiçbir şeyi umursamıyordum. Çünkü yaşadığım her gün büyük bir kazançtı. Savaştan sonra yaşadığım günler ekstraydı çünkü her an ölebilirdim.

Biliyor musunuz, Gazze’yi çok sevmeme rağmen ondan nefret ettim ve insanlarından bıktım. Bazen Gazze’deki bir buçuk milyon insanı tanıyormuşum gibi hissediyorum. Bu şehirde yeni bir şey yok; günler her gün tekrarlanıyor. Seyahat etmek, temiz hava almak, farklı yüzler görmek istiyorum. Her sabah evin kapısını açtığımda aynı elektrik direğini karşımda görüyorum. Bir gün uyandığımda o direği görmemek istiyorum. Her gün Ebu İbrahim marketinin kapısında duruyor, termiyeci Abd termiye satıyor babası Ebu Abd ise evinin kapısında oturuyor, sanki evi kaçacak diye korkuyor. Um İbrahim, Um Hasan’la sohbet ediyor. Dolmuş ve otobüs şoförlerini tek tek tanıyorum; kimin çarşıya kimin sahile gittiğini biliyorum. Yemin ediyorum bu monotonluk canımı çıkarıyor.

Hayatımda farklı olan tek an çalışmak için tiyatroya geldiğim an. En önemli işim tiyatro oldu. O anın gelmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Tiyatro olmasa can sıkıntısıyan ölürdüm. Büyüdüğümde büyük bir oyuncu olmak istiyorum. Çocukluğumdan beri oyunculuğu çok seviyorum. Çocukken gittiğim her kurum birkaç gün sonra beni göndermişti ama bu sefer durum farklı.

10.Teyma Akkaş

1997 doğumlu

El-Tuffah Mahallesi

Makarna, m cver, erişte, Fas,  in, Sri Lanka, Pakistan ve Somali menşeli reng renk farklı Őekillerde kutular, son kullanma tarihi önemli değil.

Savaş sırasında tüm sokaklar boş teneke kutularla doluydu. Kutular yüzünden birçok çocuğun ayağı yaralanmıştı.  şgalciler hem karadan hem havadan saldırıyordu. Biz ise yiyecek savaşındaydık.

Günde belki 100 kere yemek yiyorduk. Sabah 6'da gözümüzü açtığımız andan ertesini gün sabah 6'ya kadar yemek yiyorduk. Ben sadece bizim ev böyle sanıyordum ama sorduğumda tüm Gazze'nin böyle olduğunu söylediler.

Savaşın, Şehitler ve yıkım manzarasının iştahu keseceğini sanıyordum ama anlaşılan insanlar korkup endişelendik e daha çok acıkıyor ve daha çok yemek yiyor. Tüm ailenin özellikle kızların bizim evde olması bunun nedeni olabilirdi. Becerikli olanlar nasıl daha lezzetli yemek yaparım diye maharetini sergiliyordu. Zavallı babam, poşet poşet yiyecek taşısa da yetişemiyordu. Yirmi günlük savaşta yediğimiz yemek bir yıl yeterdi. Mesele Şu ki ne zaman yemek yemeyeceğim desem daha çok yiyordum.

Büyüyünce gazeteci, avukat ya da başbakan olmak istiyorum. Gazze'nin güzelliği ve sadeliğinin fotoğrafını çekmek istiyorum.  nk  Gazze'yi çok seviyorum: tuzunu, toprağını ve havasını. Başka bir yerde yaşamayı hayal bile edemiyorum. Bu Şehirdeki tüm mahrum bırakılanları ve mazlumları savunmak için avukat olmak isterdim.  nk  kimsenin acı çektiğini görmek istemiyorum. Şehirde kanunları uygulamak ve düzeni sağlamak için başbakan olmak isterdim.  nk   z m buradan başlar.

11.Ravand Carur

1997 doğumlu

El-Derac Mahallesi

“Sakin olun kızlar, korkmayın, bu sadece sonik bir patlama sesi.” İlk bombalama başladığında kadın öğretmenimiz böyle demişti. Biraz sonra cep telefonu çaldı ve ağzından “120 şehit mi?” sözleri döküldü. Cep telefonunu yere çalarak “Hepiniz evinize gidin” dedi.

Bahçeye çıkar çıkmaz aileleri gördük, kimi pijamalı, kimi iç çamaşırılı, kimi de yalınayaktı. Çok korkmuştuk. İki kız kardeşimle babamı bekledik ama o gelmedi. Evimiz uzakta olmasına rağmen kendi başımıza gitmeye karar verdik.

Yolda karşılaştığım manzarayı ilk kez görüyordum: bir şehit Filistin bayrağı sarılı bir tabutta taşınıyordu, etrafında elinde bayraklar olan insanlar ağlıyordu. Ama işin garibi cenazede otuz kişi anca vardı. Oysa şehit cenazesinde genellikle binlerce kişi olurdu. O an şehirde gerçekten büyük bir felaket olduğunu hissettim.

Babam için korkuyordum. Roketle vurulmasından korktuğum için bizi almaya gelmesini istemiyordum. Ölmekten korkuyordum ve şimdi ölmek istemiyordum, çünkü ölür de cenazemde kimse yürümezse felaket olurdu. Eve doğru koşmaya başladım, insanlar kıyamet günüyümüş gibi etrafımızda koşuşturuyordu. Kimse nereye gideceğini bilmiyordu çünkü roket sesleri hiç durmadı. Birkaç saniyede bir roket düşüyor ve yer sarsılıyordu.

Sokakların aynı sokaklar, insanların da aynı insanlar olmadığını fark ettim. Garip manzaralar, sesler ve kokular vardı.

Savaşın sonra içimde pek çok şey değişti. Tuvalete gitmekten nefret etmeye başlamıştım. İçeri girmemle çıkmam bir oluyordu. Çünkü savaşta en korktuğum şey ben tuvaletteyken evimize roket düşmesiydi. Tuvalette insan nefes bile almadan hacetini yapmaya odaklanır, gerisini anlarsınız.

Okulda sıraya girmekten de nefret ediyordum. Savaş başladığında sıradaydım, bu yüzden bugün sırada geçen dakikalar korku ve endişe dolu saatler gibi geliyor. Benim için okuldaki dersler bir yana sırada beklemek bir yana.

Korkunç rüyalar görmeye başladım. Bütün gece içimde uyuma isteğiyle kabus korkusu arasında bir çatışma vardı. Bana göre uyku, göz kapaklarımanın arkasına saklanan bir canavara dönüşmüştü. Sabaha kadar böyle kalıyordum. Ne zaman uyudum ne zaman uyandım bilmiyordum.

Oyuncu olmak istiyorum. Bu hayalin Gazze’de gerçekleşmesi çok zor hele kızlar için. Kendi kendime Gazzelilerin benim gibi bir yetenekten mahrum kalmasının yazık olduğunu söylüyorum. Çünkü önemli bir oyuncu olabilirim. Ancak, beni istemiyorlarsa, canları cehenneme, başka bir ülkeye gider, orada oyunculuk yaparım.

Gazzeliler sadece oyunculuktan değil her şeyden mahrum. Bazen de “Gazzeliler yiyecek ekmeği zor buluyor tiyatroya nasıl gidecekler?” diye düşünüyorum.

Biliyor musunuz, sivil, demokratik ve barışın hüküm sürdüğü bir toplumda yaşamak istiyorum. Yirmi sineması olan, sürekli film izleyebileceğim, hayal gücümde uçup hayal kurabileceğim bir şehirde olmak istiyorum.

12.Rîm Afana

1996 doğumlu

El-Saftavi Caddesi

Küçükken dünyanın en mutlu çocuğu olduğumu sanırdım, ama büyüyüp aklım erdikçe endişem de arttı, çünkü anlamadığım şeyleri fark etmeye başladım. Mahrum bir çocuğun ne demek olduğunu anlamaya başladım.

Beni en çok üzen ve ağlatan şey çocukların gözyaşları, uyruğu, dini ya da rengi ne olursa olsun dünyadaki tüm çocuklar. Büyüdüğümde çocuk doktoru olmak istiyorum. Nefret etmiş, sıkılmış ve üzgün olsam da bu hayal bana yaşama umudu veriyor. Çünkü Gazze'de artık hayat yok.

Dün okulda otururken uçak seslerini duyunca çok korktum, okuldan kaçmak istedim. Öleceğimi hissettim çünkü savaşı hatırladım. Savaş sahneleri aklımdan çıkmıyor.

Savaşın üçüncü günü ailemle oturmuş savaşta neler olduğunu konuşuyorduk. Ninem korkmayalım diye bizi rahatlatıyordu. Roket sesleri hiç kesilmese de ninemin sıcak sesi bizi rahatlatıyordu, gerçekten rahatlamıştık.

Birden telefon çaldı. Savaşta genelde telefon hatları kesik olurdu. Bu yüzden telefon sesini duyunca sevindik.

-Alo?

-Buyrun?

-Burası İsrail Savunma Ordusu. Evi boşaltmak için beş dakikanız var. Menfaatiniz için evi hemen boşaltın, bizden uyarması.

Ayaklarımı hissetmiyordum. Evdeki herkes bağırılmaya başladı. İlk kaçan da ninem oldu. Onu ilk defa bu kadar hızlı yürürken görüyordum. Babam bana ve kız kardeşlerime sarılıp korkmamamızı söyledi.

Babam evden çıkarmak için beni çekiştiriyordu. Bense oyuncak ayımı almak için can atıyordum. Bombardıman altında bırakırsam ona ihanet edecekmişim gibi hissediyordum. Babamın elinden kurtulup ayıcığımaya koştum, onu kucağıma alıp dışarı çıktım.

Neyse, hepimiz evden uzaklaştık ve bir yerde oturup beş dakikanın geçmesini bekledik.

Tarihin en uzun beş dakikasıydı, sonra on dakika oldu ama bize yıllarmış gibi geldi.

Kendimi bir girdabın içinde hissediyordum. Düşünceler ve hayaller kafamda zonkluyordu. Gerçekle hayal arasında gidip geliyordum. Doktor olma hayalim artık çok ama çok uzaktı.

Oyuncak ayımı elime alınca çocukluğumu, nasıl sürekli güldüğümü hatırladım.

Küçüklüğüme geri dönmek ve küçük bir kız olarak kalmak istiyorum, büyümek istemiyorum.

Sabretmemi sağlayan tek şey, bizi bir an bile yalnız bırakmayan insanların sevgisi, Gazze sevgi dolu bir şehir.

13.Rîma el-Sadi

1995 doğumlu

Şeyh Rıdvan Mahallesi

Birleşik Arap Emirlikleri'nden döndüğümüzde dokuz yaşındaydım. Gazze'ye ilk kez gelmişim. Araba caddede ilerlerken pencereden dışarıya bakıyordum. Şehirdeki hiçbir şeyi beğenmemiştim. Trafik ışıklarında durduğumuzda bir sürü çocuk gelip dileniyor, sakız ve bisküvi satıyordu. O an kendimden nefret ettim ve Birleşik Arap Emirlikleri'ne geri dönmek istedim.

Eve vardık ve bir daha Gazze'den ayrılmadım. Gazze'de mi Paris'te mi yaşamak istersin deseler kesinlikle Gazze derim. Çünkü Gazze hakkında tüm dünyaya yetecek kadar sevgi olduğunu gördüm. Şehirler binalarıyla ya da manzaralarıyla değil insanlarıyla vardır.

Birleşik Arap Emirlikleri'ndeyken annem bana hep Gazze'yi anlatırdı. Daha görmeden bu şehri sevmiştim ama içinde yaşayınca daha çok sevdim. Annemin bana anlatmadığı güzelliklerini de keşfettim. Ama malesef güvenli değil, yoksa dünyanın en güzel şehri olurdu.

Savaşta Takva Camisi ve Nur Camisi sonra Ebu el-Kar'ın evi bombalandı. Ebu el-Kar'ın evinden bahsedeceğim. Bu aile bizim komşumuzdu. İsrail istihbaratı onları bombalamakla tehdit etmişti. İnsanlar zemin katta durursak komşularımızın evi bombalandığında daha az zarar göreceğimizi söyledi.

Zemin kata inip Ebu el-Kar'ın evinin bombalamasını bekledik. Ama önce Nur Camisi bombalandı. Caminin pencereleri, kapıları ve taşları bizim üzerimize uçtu. Tüm kapılar kafama düştü, epey yaralanmışım. Tabii, evdeki herkes bağırmaya başladı, tam bir hengâmeydi.

Ertesi gün ailecek konuşup üst kata çıkmaya karar verdik ve gerçekten de yukarı kata çıktık. Bu defa Takva Camisi'ni vurdular. Üst kattaki tüm camlar ve taşlar üzerimize geldi. Bunun üzerine daha güvenli olur diye alt kata inmeye karar verdik. Oturup Ebu el-Kar'ın evinin bombalamasını beklemeye başladık. O gece komşumuzun evini bombaladılar.

Bir roket attılar, sonra ikincisini attılar ama patlamadı. Bir roket daha atıp patlamayan roketi vursalardı, tüm mahalle haritadan silinirdi. O zaman insanlar "Burada eskiden Ebu el-Kar Mahallesi vardı" derdi.

14.Sami el-Circavi

1994 doğumlu

El-Tuffah Mahallesi

Gündüz en nefret ettiğim saat öğlen 12'dir. Sınavlar başladığında bana savaş yeniden başlamış gibi geliyor. Bir soruya bile cevap veremiyorum, aklıma düşünceler gelip gidiyor sonra sıkılıyorum. Kendi kendime, başıma gelenler normal mi yoksa hasta mıyım, diye soruyorum.

Gazze'nin denizi insanın tüm dertlerini alır, derler. Oysa benim dertlerim derya olmuş. Denize en son arkadaşım ile gittim; yüzdük, oynadık ve eğlendik. Artık denize gitmiyorum.

Ne oldu anlatayım: Telaatini Caddesi benzin istasyonuna yakındı. Gaz o kadar değerli ve pahalıydı ki birisinin bir litre gazının olması büyük bir hadiseydi. Savaştaydık ve insanlar bir şey satın almaya korkuyordu. Babam beni gaz almaya gönderdi. Gazı alıp benzin istasyonun yakınında oturan arkadaşım Zeki'nin yanına gittim. Onu görmeyeli on günden fazla olmuştu ve onu çok özlemiştim.

Evlerine vardım, çok vaktim yoktu çünkü babam gazı alıp hemen dönmemi istemişti. Kapıyı çalmadan içeri girdim. Annesi beni öz oğlu gibi görürdü ben de onu annem gibi görürdüm. Annesine selam verdikten sonra arkadaşım a sarılıp onu öptüm, kardeşleriyle de selamlaştıktan sonra hızla çıktım.

20 metre anca uzaklaşmışım ki yüksek bir uçak sesi ve ardından arkadaşımın evine düşen bir roket sesi duydum. Etraftakiler "Ev bombalandı" diye bağırışmaya başladı. Gözlerime inanmadım. Dönüp baktığımda arkadaşımın evinin yandığını ve dumanlar çıktığını gördüm. Hayatımda böyle bir şey görmemişim.

Koşarak evimize döndüm. Babam arkadaşımın şehit olduğunu söyledi. Hayır, arkadaşım şehit olmadı. Herkes bana Zeki'nin şehit olduğunu söylüyordu ama onlara inanmadım. Bu yüzden ne cenazeye, ne hastaneye ne de mezarlığa gittim, çünkü Zeki ölmedi.

Geceleri sürekli onunla konuşuyorum, aslında onunla değil fotoğrafıyla. Ona çok kırgınım çünkü hiç yanıma gelmiyor. Artık ben de onu ziyaret etmeyi bıraktım. Ölmediğinden eminim, bir gün gelecek ve görüşeceğiz. O zaman ona sitem edeceğim çünkü onu çok özliyorum.

Rusya'da yaşayan başka bir arkadaşım daha var. Bana hep Rusya'yı, oradaki özgürlük ve güveni anlatır. Onu dinleyince kendimi yaşamıyormuş gibi hissediyorum. Denize atlayıp yüzmek, kendimi Rusya'da bulana kadar yüzmek istiyorum.

15.Sucûd Ebu Hüseyin

1995 doğumlu

Şeyh Rıdvan Mahallesi

Gazze’de en çok sevdiğim şey insanların iyi kalpli oluşu ve sadeliği. En nefret ettiğim şey ise parti fanatizmi. Bazen insanların tüm bu sevgi ve iyi kalpliliği ile bu fanatizm arasında bir çelişki olduğunu düşünüyorum. Bu kötülük tüm yüzeyi ele geçiriyor. Elimden gelse ilk iş Filistin’deki bölünme sorununu çözerdim.

Savaşta Hamas’ın büyük bir liderine suikast düzenlendi. Dünyadaki tüm medya bu olayı aktardı. Ama tüm dünya bir vadideydi, biz başka bir vadideydik. Kardeşlerim Mudi ve Sellume ve babam Hamas liderinin bulunduğu yerin yanındaki arazimize gitmişti. Cep telefonlarını durmadan defalarca aradık ama hatlarda her zamanki gibi sorun olduğundan ulaşamadık. Bunun üzerine daha çok endişelendik.

Annem, yavruları elinden alınmış bir kuş gibi balkona çıkıp çıkıp duruyordu. Sanki balkon Mudi, Sellume ve babamı kurtaracaktı. Ben de çok gergindim, ağlamaya başladım ve halamın yanına indim. Halam beni teselli etmeye başladı. Babamı arayıp onunla konuştuğunu söyledi, yalan söylüyordu. Onlarla konuşmadığımı biliyordum, bana sarılıp ağlamaya başladı ben de ağlıyordum. Eve çıktığımda annem hâlâ balkona çıkıp geri içeri giriyordu.

Ha, söylemeyi unuttum; Mudi 5 Sellume de 7 yaşındaydı. Benim kucağında uyurlardı, canım gibi severdim onları. O an ruhum çıkıp ölecekmişim gibi hissettim.

Açıkcası, Gazze’de savaş olduğunu sadece o zaman hissettim çünkü sürekli bilgisayarla meşguldüm. İlk kez o gün savaşı yaşadım.

Bir saat sonra kapı çalındı, babam, Mudi ve Sellume’ydi gelenler. Onları çok seviyordum ama benim için ne kadar değerli olduklarını, onlardan ayrılmaya dayanamayacağımı ilk kez o an hissettim. Sarılıp onları öptüm, sanki onlara ilk kez sarılıyordum. Annem balkona gidip gelmeyi bıraktı. Babamı bu kadar sevdiğini ilk kez hissettim.

Savaşın sonra neden tüm dünya değil de biz böyleyiz, diye düşünmeye başladım.

Topraklarımızı istila ettiler, bizi evlerimizden attılar. Tüm bunlar kendimizi savunduğumuz için mi başımıza geliyor?

Su yok, elektrik yok, telefon yok, benzin yok. Peki, biz dünyaya göre neyiz, insan değil miyiz?

16.Suha el-Memluk

1995 doğumlu

El-Tuffah Mahhallesi

Gazze her gün değişiyor, bu yüzden hayallerim de hep değişiyor. Ne zaman bir adım atsam 100 adım geri gidiyorum.

Savaş ilk darbeyi vurduğunda okuldan çıkmıştım. Evin yolunu çıkaramadım. Birden önümde bir adam durdu ve “Eviniz nerede?” diye sordu. Tarif edince beni eve götürdü. Hemen eve girdim ve babama “Neden beni almaya gelmedin?” diye sordum.

Annem “Olabilir annecim, git dersine çalış” dedi.

“Savaş başladı, sınav yok” dedim.

İkinci vakti yakınımızdaki hükümet binası vuruldu. Annem “Olabilir, biz bunlara alıştık” dedi.

Koşarak komşulara gittik, herkes kendi derdindeydi. Birkaç dakika sonra komşuların akrabaları gelmeye başladı. Ev tıklım tıklım olmuştu, yüzden fazla kişi vardı. Anneme göre bu durum da normaldi.

Sabah babam ekmek almaya gitti. Altı saat kuyrukta bekledikten sonra bir paket ekmekle döndü. Her birimize yarım ekmek düşmüştü. Buna rağmen annem hâlâ olabilir, diyordu.

Akşam ailem hastaneye gidip yaralıları ziyaret etmeye karar verdi, ben de onlarla gittim. Hastaene şehitlerle doluydu, her yatağın üzerinde üst üste dört şehit vardı. Annem ancak o zaman “Olacak şey değil” dedi.

Savaş bitmedi, savaş çok büyük, benim korkum onunla büyümek. Her zaman yeni bir savaştan korkuyorum. Bir balon patlasa korkuyorum, bir araba sert bir fren yaparsa metrelerce zıplıyorum, bir çocuk bağırmaya başlasa ben de bağırmaya başlıyorum. Gece boyunca uyuyamadan yeni bir şafağın sökmelerini bekliyorum ama her gün ve sabah bir öncekinden farklı olmuyor.

17.Ali el-Haseni

1995 doğumlu

el-Saftavi Caddesi

Gazze'nin en sevdiğim yönü diğer ülkeler gibi olmaması. Diğer ülkelerde bir sürü sorun var: açlık, abluka, bölünme, işgal, bombalanma, yıkım ve ölüm. Bizde bunların hiçbiri yok. Bu yüzden Gazze'yi çok seviyorum. Özellikle kanalizasyon ve sokaklar temiz, insanlar birbirini seviyor, fiyatlar ucuz ve herkes mutlu. Yemeye elverişli balıklar kanalizasyonda yüzmüyor. Kesinlikle açlıktan, yoksulluktan ya da kalp krizinden ölmeyeceğim. Akrabalarımın yarısı da aşırı mutluluktan öldü.

İçimde sakladığım büyük bir sırrımı paylaşmak istiyorum sizinle. Konuşmaya başladığımdan beri söylemeye çekiniyorum. Sırrım şu: Güzel insanlar! Gazze'deki savaşın sebebi benim. Neden, diye şaşıracaksınız belki. Benim tüm rüyalarım çıkar. Savaştan bir gece önce rüyamda savaşın başladığını, evimizin bombalandığını ve benden başka herkesin öldüğünü gördüm. Ertesi gün saat 11'i 25 geçte Gazze'ye hava saldırıları başladı.

Savaşta yaşadığım ilk şok, okulun en soğukkanlı öğretmeni olan matematik öğretmenin ilk andan itibaren korkup masanın altına saklanmasıydı. En soğukkanlı öğretmen masanın altına saklanırsa biz ne yaparız, diye düşündüm. Öğrencilerin çoğu altına işedi. Ben çılglık atmaya başlayınca herkes benimle bağırışmaya başladı.

Ben evimiz kesin yıkılmıştır, ailem kesin şehit olmuştur diye çılglık atıyordum.

Koşarak sokağa çıktım, aileme kavuşmak istiyordum. İki saat bir arabanın beni götürmesini bekledim ama sonunda eve yürüyerek döndüm. Yol boyunca evimizin yıkıldığını, ailemin öldüğünü hayal ettim. Eve geldiğimde hiçbir şey olmamıştı. Ailem hava basıncından camlar kırılmasın diye pencereleri söküyordu.

Bugün bile evimiz bombalanacak diye korkuyorum. Bombalama olursa darbeyi emip bana bir şey olmasın diye altımda üç döşekle yatıyordum, isterseniz anneme sorun. Artık rüya görmekten nefret ediyorum ama rüya görmek elimizde olan bir şey değil.

Savaştan sonraki "Ali" savaştan önceki "Ali" den -yani benden- çok farklı. Yeni bir kişilik, onu tanımaya çalışıyorum. Savaştan önce siyasetten hiç anlamazdım. Devlet Başkanı ile Başbakan'ı ayırt edemezdim. Hiç haber dinlemezdim. Ama bugün siyasi bir analist oldum. El-Cezire Bu Sabah, Gün Ortası, Bu Akşam, Güne Bakış, Haftaya Bakış programlarının hepsini takip edip tartışmaya başladım. Siyasetin ve haberlerin hayatımızda çok önemli olduğunu farkettim. Bizi öldüren de yaşatan da bunlar. Ayrıca savaşın çıkıp çıkmayacağını ilk bilen olmak istediğim için bu programları izliyorum.

18.Fatma Ebu Haşim

1996 doğumlu

El-Cela Caddesi

Avrupa'daki Filistinli çocuklarla konuştuğumda onlar için çok üzülüyorum, inşallah ben de öyle olmam diyorum. Çünkü hayallerini diasporaya, kendilerine ait olmayan toprağa ekliyorlar. Oysa hayaller insanlar ve ülkeleriyle büyür.

Hayatı, oyun oynamayı ve insanları seviyorum. Keşke bir günlüğüne Filistin Devlet Başkanı olsaydım. İnsanlar arasındaki sevgi ve barışı pekiştirir, kalplerindeki kin ve nefreti ve bölünmeyi bitirebilirdim. Bunlar benim aldığım ilk karar olurdu. Ama ne yazık ki ben devlet başkanı değilim, zaten savaş da bu yüzden çıktı.

Savaş yağmur gibi bir bombardımanla başladı. Dehşete kapılarak okuldan çıktık. Herkes sokaklara dökülmüştü: kimi oğlunu, kimi kız kardeşini kimisi de annesini arıyordu. İnsanlar gökyüzüne bakarak koşuyordu. Açıkçası, tuhaf bir manzara vardı. Uzakta pijamasıyla yalın ayak koşan bir kadın gördüm. İlk gördüğümde tanıyamadım, ama yaklaşıncı bir de ne göreyim: amcamın karısı. Oysa her zaman şık giyinir, evden son stil giyinmeden çıkmazdı. İşte o an savaşın başladığından emin oldum.

Savaş başlayalı bir yıldan fazla oldu ama hâlâ savaşı konuşuyoruz. Onu yaşadık ama her gün dönüp onu ayrıntılarıyla yeniden yaşıyoruz. Çünkü televizyon, telefon ve kapı zili bana hep savaşı hatırlatıyor. Bunları sevmiyorum. Biliyor musunuz, cep telefonumu bile attım ben. Benim en korktuğum şey yalnızlık. Savaş başlar da yalnız kalırsam tek başıma ne yaparım, kim beni korur diye düşünüp duruyorum. Ailemle birlikteyken de onları nasıl korurum diye düşünüyorum.

En büyük hayalim oyuncu olmaktı ama bu arzu gitgide azalmaya başladı. Çünkü toplumdaki insanlar bir kadın oyuncuya olumlu bakmıyor. Oysa oyunculuk ülkemin ve toplumumun çektiği sıkıntıları tüm dünyaya anlatabilmemi sağlayacağı için önemli. İkinci hayalim gazeteci olmak, üçüncüsü, benim onların da beni sevdiği bir ailemin olması, dördüncüsü özgür olmamız ve Filistin bayrağının tüm dünya ülkelerinde özgürce dalgalanması, beşincisi ölüm, yıkım, mahrumiyet ve savaş olmadan insanları mutlu görmek, altıncısı ve sonuncusu ise bu monoloğu bitirip sahneden inmek.

19.Fatma Atallah

1996 doğumlu

Şeyh Rıdvan Mahallesi

Gazze'nin balıkları kaçtı ama insanlar kaçıp gitmeyi bilmiyor. Kanalizasyonları denize bağladılar. Deniz dile gelse "Bana ve Gazze'ye yaptıklarınız için yazıklar olsun size" derdi onlara. Gazze, müzik ve oyunculuk okulu olacakken ateş etme ve cinayet okulu oldu.

Ben tabiatım gereği çok korkuyorum, hamamböceklerinden ve kuşlardan korkuyorum, gece gündüz hep endişeliyim.

Savaşın ilk günü okulda benim dışımdaki tüm kızlar evlerine gitmişti. En son ben kalmıştım. Oturup bekledim, tirtir titriyordum, ayaklarımın üzerinde duramıyordum. Sonunda ben kendime yardım etmezsem hiç kimsenin yardım etmeyeceğini anladım. Cesaretimi toplayıp ayağa kalktım, hâlâ titriyordum. Yürümeye başladım ama rüzgarda sallanan bir ağaç gibi her tarafım titriyordu. İnsanlar yanımdan geçip gidiyordu ama kimse beni farketmiyordu. Roket sesleri yükseldikçe daha çok korkuyordum.

Aslında okulla bizim ev arasındaki mesafe yarım saattir ama o gün korkudan on beş dakikada eve vardım. Hayatımda en çok korktuğum andı. Her saniye öleceğimi düşünüyordum. Sokaklar insanlarla doluydu ama ilk defa bu kadar korkunç bir yalnızlık hissettim.

Eve vardığımda pencerenin önünde durdum. Evimizin yanına bir roket düşünce havaya uçup sırt üstü yere düştüm. Savaş boyunca bir daha pencerenin önünde duramadım. Hiç pencere olmayan bir odada uyumaya başladım.

Bugün bile korkuyorum ama korkmuyormuş gibi yapıyorum.

20.Muhammed el-Omrani

1995 doğumlu

El-Şucaiyye/el-Mintar

Gazze, sıcak bir kucak ve cehennem yeri idi. Dehşet, korku, ölüm ve yıkım her yerdedi ama bu sefer bizim bölgemiz “güvenliydi”. Her seferinde işgalciler ne zaman saldırırsa önce bizi vururlardı. Anlaşılan bizim bölgemizden sıkılmışlar ve biraz değişiklik yapmak istemişlerdi. Nasibimiz böyleymiş.

Gün boyunca bir sandalyede oturup evlerinden kaçarak sınıra gidenleri izledim; eşyalarını, oğullarını ve kızlarını almış batıya gidiyorlardı. Kimi oğlunu omuzunda kimisi de annesini sırtında taşıyordu. Nereye kaçtıkları belli değildi. Her yere saldırıldığı için tüm Gazze bir bölgeye sıkışmıştı. Mesafe gittikçe daha da daralıyordu, insanlar artık camiden kaçmaya başladı. Sonuçta mesafe iyice daralıp evimize kadar geldi. Babama “Şimdi sıra bize mi geldi? Nereye gideceğiz?” dedim. Babam evde kalmamız için ısrar etti. “Evini terk eden itibarını da kaybeder” dedi. İçimden “Oğlum, otur ourduğun yerde, diğerlerinden daha iyi değilsin, varsın olan olsun” dedim.

Gün boyunca bir şeyler yiyerek oyalanıyordum, bazen kuzenlerimle caddedeki çeşmeden su doldurmaya giderdik, evden yaklaşık 1000 metre uzaktaydı. Sabri Cunidyye’nin at arabasını alırdık, o ve kardeşi de yardım etmek için bizimle gelirdi. Yol boyunca bize kahramanlıklarını, atını ve boş arazilere gidip tüfekle nasıl kuş avladığını anlatırdı. Ben elime tüfek almamıştım, korkutucuydu ama anlattığı hikayeler güzeldi, hele böyle korku dolu günlerde eğlenceliydi. Açıkcası, dışarı çıktığımızda korkmayalım diye sohbet ederdik.

Gündüz bitip gece olduğunda “Gece oldu dert başladı” derdik. Gözümüze uyku girmezdi. Ben 15 dakika uyur 3 saat uyanık kalırdım. Bombardıman devam ederken nasıl uyuyabilirdik ki? Yatakta oturup kaderimizi bekliyorduk. Bazen pencerenin bir kenarından bakınca gökyüzünün kıpkızıl olduğunu görürdüm. Her yerde ateş ve duman vardı. Kendi kendime “Tüm dünya rahatken biz niye bu cehennemi yaşıyoruz?” derdim.

21.Muhammed Kasım

Doğum 1995

El-Saftavi Caddesi

Ninemle evde yalnızdık. Bana ÷lkemizin tarihiyle ilgili hikâyeler anlatıyordu, kimi komik kimi hüzünlü hikâyeler. Ama hiçbir zaman bir hikâyeyi tam olarak anlatamazdı çünkü hep hikâyenin ortasında tuvalete giderdi. Ninem zamanının yarısını odada, yarısını tuvalette geçirirdi.

Annem ve babam gece saat 10:30'da döndüler ve hemen yattılar. Ben uyuyamamıştım; yatağında uzanmış ödevimi yazıyordum. Birden uzaktan gelen bir patlama sesi duydum. Annemlerin odasına gidip haberleri dinlemek için radyoyu aldım. Babamı uyandırıp "Güçlü bir patlama sesi duydum" dedim.

Babam "Sessiz ol, yatağına gidip yat hadi. Bu sadece sonik bir patlama" dedi.

Neyse, yatağıma geri döndüm ve birden elektrikler kesildi. Her yeri sarsan büyük bir patlama oldu. Yorganı çekip yüzümü örttüm ve üzerime bir şey düştü. Tüm gücümle yorganı üzerimden kaldırdım, pencerenin pervazı üzerime düşmüştü. Yorganın üstü camla doluydu, evin içini kapkara duman kaplamıştı. O gün evimizin hemen yanındaki işçi sendikasının binası vurulmuştu.

Ama asıl mesele bu değil. Mesele, anlam veremediğim o aptalca şeyler. Birincisi, her yer yanıyordu ölümle burun buruna gelmiştik ama ninem takma dişlerim diye tutturmuş başımızın etini yiyordu. Ölürse insanların dişlerinin olmadığını öğrenmesinden korkuyordu, zaten bilmiyorlarmış gibi!

İkincisi, ev zaten dumanla doluydu ama babam bir sigara yaktı ve bir de onun dumanı çıktı, sanki dumanımız eksikti!

Üçüncüsü, amcam dururumuzu merak ettiği için telefon açmıştı. Babam Allah'a şükür hepimizin iyi olduğunu, biri hariç tüm pencerelerin camının kırıldığını söyledi. Amcam onu da kırmasını söyleyince babam gerçekten de camı kırdı.

Bu hikayeyi neden anlatıyorum bilmiyorum. Tek bildiğim bir kafeste, hapishanede yaşadığımız; dışarı çıkmak isteyen ama çıkamayan kafeste sıkışmış bir kuş gibiyiz. Çocuklar annelerinin gözleri önünde ölüyor, tüm kalpler onlar için ağlıyor ve haykırıyor ama kimse duymuyor. Ne acıyan var ne de umursayan.

22.Mahmud Ebu Şaban

1996 doğumlu

El-Rimal Mahallesi

Bana deli, histerik ya da bunak diyeceksiniz belki ama varın deyin. Önemli değil, artık benim için fark etmiyor. Doğrusu başıma gelenler normal değil. Yani, arkadaşlarıma güvenimi kaybetmem normal çünkü böyle olan pek çok kişi var. Beni şaşırtan şey, dükkanların ve arabaların camlarına, karakollara ve şüpheli bölgelere güvenimi kaybetem. Benim felsefeme göre tüm Gazze şüpheli bir bölge.

Uzun lafın kısası, bugün savaşta vurulan her şeye yaklaşmaya korkuyorum.

Caddede yürüyemez oldum, sağdan yürüyorum korkuyorum, sola geçiyorum yine korkuyorum sonra tekrar sağa geçiyorum. Bu döngüden çıkamıyorum. Nerede yürümem gerekiyor, caddenin ortasında mı?

Savaşın ilk günü bilgisayar ve cep telefonu aksesuarları satan kardeşimin dükkanındaydım. Bir aksesuar yere düşünce kardeşim onu yerine asmamı söyledi. Tam asarken aniden bir füze sesi duydum ve camlar üzerime düştü, yaralanmışım. Korktum ama kendim için değil kardeşim için. O da yaralanmıştı.

Kardeşim evdeki ailemiz için endişeleniyordu. “Çık bak bakalım herkes iyi mi?” dedi.

Merdivenden yukarı çıktım, korkmuyordum. Allah’a şükür hepsi iyiydi.

Patlamanın nerede olduğunu öğrenmek için caddeye çıktım. Her yerden patlama sesleri geliyordu, ortalık dumanla kaplıydı. Gazze’ye kara gece çökmüştü. Ama yine de korkmuyordum.

Anlatmayı unuttum, ilk patlamada kardeşimin elinde bir çay bardağı vardı ve düşüp kırıldı.

Korkudan mı düştü dersiniz?

23.Mahmud Belavi

1995 doğumlu

el-Şati Kampı

Gazze hakkında güzel şeyler yazmak istiyorum ama yapamıyorum. Yoksulluğu, ablukayı ve açlığı görmezden gelemiyorum. Özellikle tüm Gazze, el-Arîş'e akın edip bir iki saatte orayı boşalttığında. Her evdeki mahrumiyeti, korkuyu ve hastalığı görmemezlikten gelemem.

Gazze hakkında ne anlatmamı istersiniz? Aklım erdiğinden beri oradaki her şeye üzüliyorum. Başta çocuklar olmak üzere, yetişkinler, gençler, kadınlar, kızlar, hayvanlar, taşlar, ağaçlar, oradaki her şey ağlıyor. Anlatacak güzel şeyler arıyorum ama bulamıyorum.

Hayal kurmama yardım eden tek şey deniz. Sahilde durduğumda Kıbrıs'ı hayal edebiliyorum, Paris'e gidebiliyorum, Roma'ya uçabiliyorum, hem de durduğum yerden. Tüm dünyayı dolaşıyorum ve sonunda kampın ortasındaki evimizde yatağıma giriyorum. Gazze'nin realitesine, pis çarşısına, suları taşan kanalizasyonuna, işportalarına ve üzerindeki mallara, boğucu kokusuna, konuşamayan sessiz insanların geri dönüyorum.

Ne zaman saate baktığımda 11:55 olduğunu görsem titremeye başlıyorum, kalbim daha hızlı atıyor. Savaş tekrar başlamış gibi hissediyorum. Sadece saatten değil, uçan her şeyden korkuyorum, sineklerden bile. Bana aciz ya da korkak demesinler diye korkumu kimseye anlatamıyorum. En çok ağabeylerim için korkuyorum. Birinin üzerine sinek konacak olsa onu öldürecek sanıyorum ve bağırıp oradan kaçıyorum. Çok sinek olduğu için hep evin dışına kaçar oldum.

24.Mahmud el-Türk

1994 doğumlu

El-Celaa Caddesi

Savaştan önce bir çocuktum ama savaştan sonra artık bir çocuk olmadığımı farkettilim. Dünyadaki tüm şehirlerin aksine Gazze’de hiç çocuk olmadığını keşfettim.

Savaş başladığında mahallede oynuyordum, bütün komşuların kaçtığını gördüm. Ne oluyor, diye sordum. İsrail ordusunun evlerini bombalayacağını duyurduğunu söylediler. Koşarak eve gidip durumu aileme haber verdim. Bir dakikadan kısa bir süre içinde evden kaçtık. Gaz ocağı dışında hiçbir şey almadık. Gazze’de gaz ocağı altından daha değerlidir.

O an bir daha eve geri dönemeyeceğimi hissettim.

Babamın babasının evine gittik. Ertesi gün İsrail istihbaratı dedemin evine telefon açıp evi bombalayacaklarını söyledi. Koşarak dışarı çıktık ve annemin babasının evine gittik. Dedemin evinde beş aile daha vardı, hepsi teyzelerimdi. Teyzemin çocuklarıyla iyi arkadaş olmuştuk, bütün gece uyumaz savaş hakkında konuşurduk. Yorgundum ve korkmuştum, evimize gidip kendi yatağında ve yastığımda uyumak istiyordum.

Üç gün sonra komşularımızın evini bombaladılar. Saldırıdan sonra tüm mahalle sakinleri evlerine döndü. Ben de odama döndüm ama artık uyuyamıyordum.

Uzun zamandır seyahat etmek istiyorum. Kanada’da bir amcam var, bana sürekli ailesiyle birlikte Kanada’nın parklarında, denizinde, mağazalarında gezerken çektiği video kasetlerini gönderir. Videolarda Kanadalı kızlar da görünür. Her şeyi gösterdiği yetmiyormuş gibi bir de kızları da göstererek beni daha da rahatsız eder. Gece gündüz Kanada’yı hayal etmeye başladım. Bu yüzden artık oyunculuğu seviyorum. Kendi kendimle konuşuyorum: “Oğlum belki bu iş olur, oyuncu olup Kanada’ya gidersin. Kanadalı olursun, Kanadalı biriyle evlenirsin, küçük Kanadalı çocukların olur” diyorum. Kanada’da hangi dil konuşuluyor? Önemli değil, Kanadaca öğrenirim. Zaten umurumda da değil, Kanada’da Arap olduğumu anlamazlar çünkü sarışın, beyaz tenli ve mavi gözlüyüm. Şşşş bozuntuya vermeyin!

(Oyuncu koyu esmer tenlidir)

25.Mahmud Afana

1995 doğumlu

El-Saftavi Caddesi

Bana “korkak” diyecekseniz, deyin. Çünkü savaştan sonra ne bana küfreden ne de vuran bir çocuğa karşılık veriyorum. Sadece ona üzülüyorum, bir şey yapmadan yanından uzaklaşıyorum. Oysa savaştan önce böyle değildim, uçan kuş bile elimden kurtulamazdı. Niye böyle oldum? Açıkcası savaşta ölen o kadar çok çocuk gördüm ki er geç hepimizin ölüme doğru gittiğini anladım. Kendi kendime “Oğlum, çocukluk edip karşılık verme” diyordum. Kendimi yüz yaşında hissediyordum.

Benim gözümde yerdeki savaş bitti ama kafamdaki hâlâ devam ediyor. Dünyadaki diğer çocuklar gibi olmak istiyorum, hadi dünyadaki demeyeyim, Kudüs’teki çocuklar gibi diyeyim. Kudüs’teki amcamın çocuklarıyla internette sohbet ettiğimde, onların çocukluklarını yaşadıklarını ve benim gibi düşünmediklerini görüyorum. Benim aciz olduğumu düşünmemeleri için onlara aklımdan geçenleri söylemeye korkuyorum. Onları dinliyormuş gibi yapıyorum ve onlar gibi yaşıyormuşçasına yalan söylüyorum. Savaşta yaşadıklarımızı onlar hiç yaşamadı.

Biz, amcamlar ve dedemler savaştan uzak ve güvenli bir bölge olduğu için ya da biz öyle sandığımız için amcam Anan’ın evine gittik.

Ertesi gün amcamın evinin yanındaki sokak bombalandı ve evin arkasındaki duvar yıkıldı.

Üçüncü gün, evinde kaldığımız amcam kahvaltı için ful ve felafil almaya gitti. Döndüğünde arabayı evin kapısının önüne park etti. Arabadan inmeden önce üzerine bir roket düştü. Vücudunun üst yarısı asfalta fırladı. Ambulans geldiğinde bedeninin alt yarısını arabadan çıkardılar. Ambulanstakiler bedeninin üst yarısını toplayıp plastik bir torbaya koydular ve onu hastaneye götürdüler. Herkes ağlamaya, feryat etmeye başladı. Annem “Allahım sağ salim geri gelsin” diye dua ediyordu.

Bilmiyorum, kendine mi kandırıyordu yoksa bizi mi? Tabii amcam sağ salim dönmedi ve dönmeyecek.

26.Mahmud Necm

1994 doğumlu

Şeyh Rıdvan Mahallesi

Gazze sokakları ilk defa temizdi, ne bir kağıt ne de karton vardı. Çünkü insanlar elektrikler kesik olduğu için sokaklardaki kâğıtları ekmek pişirmek için topluyordu. Annem ekmek yapmak istemiyordu, fırına gidip ekmek almamı istedi. Fırının önünde Gazze'den Batı Şeria'ya kadar kuyruk vardı. Sıranın gelmesi ve yarım paket ekmek alabilmek için 8 saat kuyrukta beklemek gerekiyordu.

Saniyeler içinde fırının olduğu bölgeye Filistin roketatar bataryaları yerleştirildi ve bir saniyeden kısa bir süre içinde İsrail uçakları roketatarı bombalamaya başladı. İnsanlar sağa sola koşmaya başladı ve ambulanslar geldi.

İnsanların kimi şehit düşmeye başladı kimisi de yaralandı. Şoke olmuştum, sokaktaki insanlar bana "Geçmiş olsun" diyordu.

Neyse, ekmek alamadan eve döndüm. Annem bana bağırdı çağırdı ama bugüne dek neden ekmek alamadığımı hiç öğrenemedi.

27.Hibe Davud

1995 Doğumlu

El-Mîna Caddesi

Ben beş yaşındayken Taberiye'ye gitmiştik, cennet gibi güzel bir şehirdi. Otobüsle eve dönerken biri şoförü arayarak Kudüs yolundan gitmemesini, Ariel Şaron'un Mescid-i Aksa'ya girdiğini söyledi. İşte o an Taberiye'nin bizim olmadığını anladım.

Savaşta ilk darbeyi alan Pasaport Dairesi'nin yakınındaki el-Rimal Okulunda'ydım. Vurulan bina bizim okulun üzerine uçmuştu. Bütün kızlar ağlamaya başladı, bense gülüyordum. Şimdi bile o gün neden güldüğümü bilmiyorum.

Eve gidip televizyonu açtığımda, okulumuzun etrafındaki tüm binaların yıkıldığını ve cesetlerin yan yana dizildiğini gördüm. Televizyonda okulumuzu gördüm ama kendimi göremeyince Allah'a şükrettim. İnşallah bir gün televizyona çıkmam çünkü televizyonda bize ölümden başka bir şey çıkmıyor.

Artık insanlar konuşmadan onların ne düşündüğünü anlıyor, bakışlarından ne istediklerini hissediyordum. Benim ya da yaşıtтарımın bilmemesi gereken şeyleri biliyordum. Daha cesurdum ve daha iyi konuşabiliyordum. İnsanlara güvenim arttı. Bunların savaşın faydalarıydı. Kimse savaşın faydası olduğuna inanır mı? Savaştan sonra daha güçlüyüm ve geleceğe daha emin adımlarla gidiyorum.

28.Viam el-Deyri

1997 doğumlu

El-Sabra Mahallesi

Gazze’de en sevdiğim şey Barselona Parkı. Eskiden haftada üç kez oraya giderdim. Gün boyunca salıncağa biner, arkadaşlarımla oyun oynayıp güler eğlenirdim. Ama savaşta işgalciler parkı buldozerlerle yıktı. Parka gittiğimde ağlamaya başladım. Eskiden nerede oynadığımı, salıncakları, arkadaşlarımla gülüşmelerimizi hatırladım.

Mazlumları savunmak için avukat olmak istiyorum. Gazze İmparatorluğu’nda mazlumdan daha fazla bir şey yok. Bana Gazze’de 100 ülke ve bir buçuk milyon başkan varmış gibi geliyor.

Tanklar sabahın beşinde evimizin yanına geldi. Annem eşyaları toplamaya başladı. Birkaç saniye içinde ev alt üst oldu. Herkes bağırma ve yanına alabildiği kadar eşya almaya başladı. Dışarı çıkıp nereye gideceğimizi bilmeden koşmaya başladık.

Ninem “Okuldan başka gidecek yer yok” dedi. Okulum okulum güzel okulum, en güzeli benim okulum! Bir sınıfta 100 kişi yatıyorduk. Daha ilk gece bir kızla çeyrek metre bir yerde yatmak için tartıştım. Nasıl uyuduk bilmiyorum, herkes birbirinin üstündeydi; eski, atılmış, unutulmuş kıyafetlerden bir dağ gibi.

Üç gün sonra mahalleye, evimize döndük. Birçok şey değişmişti. Ne mahalle aynıydı ne de insanlar. Bendeki en büyük değişiklik dedikoducu olmamdı. Allah sizi inandırсын dilimi tutamıyorum. Tiyatro hocam bana bunun Gazze’de normal olduğunu, tüm Gazze’nin birbiri hakkında dedikodu yaptığını söyledi. Benimle Gazzeliler arasındaki fark, onlar dedikodu yaptıklarını kabul etmiyordu. Ben ise tüm akli melekelerimle dedikoducu olduğumu kabul ediyorum. Bazen hakkında dedikodu yapacak kimseyi bulamadığımda kendi hakkımda dedikodu yapıyorum.

29.Yasemin Carur

1996 doğumlu

El-Derac Mahallesi

Gazze’de geleceğimiz meçhul, her an patlayabilecek uyuyan bir volkan gibi. Azgın bir denizin ortasında kaptansız bir gemide gibiyiz, bir sağa gidiyoruz bir sola, kimse de nereye yöneleceğini bilmiyor.

Başka ülkelerde çocukluğun kutsal bir şey olduğunu, çocukların hayatını sorunsuz ve korkusuz yaşadığını duyuyorum. Gazze’nin çocukları ise unutulmuş ve fotoğrafın dışında. Zulmü en çok hisseden onlar, çünkü toplum onlara çocuk değilmiş gibi davranıyor. İstediginde onları yetişkin yapıyor, istediğinde çocuk. Çoğu insan onlara akıl gibi değil bir beden gibi davranıyor. Sokakta bir şey satan ya da bir dükkanda çalışan bir çocuk gördüğümde, dünyadaki çocukların nasıl rahat ve güven içinde oyun oynadıklarını hayal ediyorum. Açıkcası onları için yüreğim parçalanıyor ve bazen ağlıyorum.

Gazze’de şefkat ve çocukluk yok, burada bir oğlan çocuğu adam olarak, kız çocuğu da gelin olarak doğar. Babam savaştan önce bana çok şefkat gösterirdi. Keşke şimdi de beni eskisi gibi kucağına alsın. Onun da dertleri var, Allah yardımcısı olsun. Çünkü savaşta bir anda 5 dönüm arazimizi kaybettik. İsrail ordusunun attığı bir roket 60 yıllık meyve bahçemizdeki tüm portakalları yaktı. Babam, erkek kardeşim ve ben de o roket yüzünden ölebilirdik, çünkü pencereye yakındık. Babam beni yere atmasaydı bütün şarapnel parçaları bana isabet edebilirdi.

Savaştan sonra Refah Sınır Kapısı’nı ziyaret ettim. Filistin ve Mısır bayraklarının yan yana olduğunu ama aralarının dikenli bir telle ayrılmış olduğunu gördüm. İki bayrak arasındaki farkı ve bu telin, içinde yaşadığımız büyük hapishanenin sınırı olduğunu anladım. Dünyanın ne kadar alçak ve zalim olduğunu farkettim. Tüm sınırları yıkıp, ırklar ve dinler arasındaki tüm farklılıkları ortadan kaldırıp dünyadaki herkesin kardeş olmasını sağlamak istiyorum. Hayalim, dünyanın bir ucunda güvenli bir yerde yaşamak, bir ada ya da küçük bir köy bile olsa.

30.Yasmin Ebu Amir

1996 doğumlu

El-Şucaiyye Mahallesi

Metafizik bilimi (doğa ötesi bilimi) uzmanı olmak istiyorum. Neden biliyor musunuz? Çünkü Gazze'nin bu haliyle doğa ötesi bir yer olduğunu düşünüyorum. Gazze'de bulunmaktan çok yararlandım ve şimdi deneyimlerimi başkalarına aktarmak istiyorum.

El-Şucaiyye Kampı her zaman olayların merkezidir. İşgalciler ne zaman Gazze'ye saldırmak istese evimizin önünden geçer. Savaş başladığında mahallemizdeki insanlar evlerini terk etti. Çünkü her zamanki gibi ilk darbeyi el-Şucaiyye alacaktı. Bu durumda bizim de evi terk etmemiz gayet normaldi.

Herkes babamı evi terk etmeye ikna etmek için telefon açıyordu: Cezayir'deki kardeşlerim, Amerika'daki dayılarım, Ankara'daki amcalarım. Tüm dünya babama yalvarıyordu ama o mahallemizi terk etmemek için inat ediyordu. Annem 3 gün içinde evin eşyalarını toplamıştı, biz her an çıkacakmışız gibi bekliyorduk. Daha güvenli olduğu için kız kardeşimin evine gitmek istiyorduk. O kadar çok konuştuk ki babam sonunda kabul etti. "Siz gidin ben de arkanızdan gelirim" dedi.

Babamı bırakıp nasıl gidebilirdik? Annem zeki bir kadındı; giderken bilerek ekmeçleri almamıştı. Savaşta ekmeçin ne kadar değerli olduğunu bilirsiniz. Kız kardeşimin evine varır varmaz babamı aradı ve "Selman ekmeçği evde unutmuşuz, onu getir" dedi. Selman tuzağa düşmüştü, ekmeçği getirdi, geri gitmesine izin vermedik.

Ertesi sabah uyandıığımızda caddeye fosfor bombası atılmıştı. Hepimiz ağlamaya başladık, fosfor yüzünden gözyaşlarımız akıyordu. Fosfora dayanmak, babamın laflarına dayanmaktan daha kolaydı. "Size evde kalalım daha iyi olur demiştim, insan evinden başka yerde rahat edemez" diyordu, daha neler dedi neler. Bombardımanda kız kardeşimin evinin yanındaki cami ve ev de yıkılınca babam iyice çileden çıktı. Bize neler yaptığını siz tahmin edin. Hemen eve dönmemizi istiyordu. Sözlerini bitirir bitirmez Şucaiyye'deki komşumuzun evinin bombalandığını, bizim evimizin de ön tarafının yıkıldığı haberini aldık. O zaman hepimiz ilk kez babama baktık. Kız kardeşimin evinde kalmaya devam ettik. Savaşta Gazze'nin neresinde olursak olalım güvende olmadığımızı anlamıştık.

Savaştan sonra her zaman çok temiz ve düzenli giyinmeye başladım. Ölürssem güzel bir şekilde ölecektim. Bir roketle vurulmam büyük sorun olurdu çünkü 100 parçaya ayrılırdım oysa ben tek parça halinde ölmek istiyordum.

Vay be, Gazze'ye ve Gazze'nin hayallerine bakın! İyi bir hayat yaşamayı değil, güzel bir şekilde ölmeyi hayal eder olduk!

31.Yasmin Katibe

1996 doğumlu

Şeyh Rıdvan Mahallesi

Savaş başladığında annem, kardeşlerim ve ben Rusya'daydık. Bu yüzden sürekli babam için endişeleniyordum. Rusya'dan ayrılıp Gazze'ye, ailemizin yanına dönmek ve olaylar sırasında onların yanından olmak istedik. Savaş bitip sınır kapısı açılır açılmaz Gazze'ye döndük. O günden beri sürekli savaş hikâyeleri dinliyoruz.

Rusya'dayken babama endişelendiğim için uyuyamazdım. Savaştan önce telefon çaldığında arama Gazze'dense sevinir cevap vermek için koşardık. Ama savaşta, Gazze'den telefon geldiğinde bildiğimiz ya da yabancı bir numara olsun "Hayırdır inşallah! Allah'ım sen koru" der kim cevap verecek diye birbirimize bakardık.

Savaştan sonra bende pek çok şey değişti. Her şeyi farklı görmeye başladım. Gazze'yi sevmeye başladım. Hayat artık daha güzeldi. ben de daha güzel olmuştum. Arkadaşlarım da değişti. Artık yaşça benden büyük olgun arkadaşlarım var. Babamın karşısında bile artık daha cesurum. Herkesle yüzleşebiliyorum. Annemle arkadaş olmuştum, geceleri çoğuz zaman geç uyur, her şey hakkında sohbet ederiz.

Gazze'de büyümek, büyük bir başarıdır çünkü ölüm her an kapınızın önünde durur. Gelecekte büyürsem bir çocuk bakıcısı olmak ve onların haklarını savunmak istiyorum. Filistinli çocukların doğar doğmaz yaşlandığını düşünüyorum. Bir çocuk daha 6 yaşındayken ailesinin geçimini sağlamaya başlayabiliyor.